

om, hvorledes det endelig vil gaa med de til Behandling paa Rigsdagen foreliggende Lovforslag om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning samt om Umyndighed og Værgemaal. Den Begrundelse, der anføres i Motiverne, at det har vist sig, at Rigsdagen ikke vilde gennemføre det oprindelige Lovforslag om Ægteskab, tyder, synes jeg, paa for stor Beskedenhed fra den højtærede Justitsministers Side, idet det faktisk er den nusiddende Regering selv og ikke Rigsdagen, der har Ansvaret for, at sidstnævnte kun kommer til at beskæftige sig med det stærkt barberede Ægteskabslovforslag, jævnfør ogsaa, at Ministeren i selve Bemærkningerne lidt nedenfor gør opmærksom paa, at man ikke kan vente Forslag til Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller fremsat for Tiden. Som Landet altsaa ligger, finder vi det naturligt, at dansk Rets Ægteskabsregler, herunder Loven af 7. April 1899 om Formueforholdet mellem Ægtefæller, udvides til de sønderjydske Landsdele. Naar der i sidstnævnte Henseende henvises til Bemærkningerne ad § 3, er jeg i hvert Fald ikke i Stand til at se, at § 3 indeholder det allermindste derom. — Vi kan endvidere tiltræde Ophævelsen af § 48, idet vi ikke ønsker tyske Retsregler om Muligheden for at anfægte et Barns Egenskab som ægtefødt overført paa dansk Ret. Jeg har altsaa ikke nogen særlig Indvending at gøre overfor § 1.

Med Hensyn til § 2 er jeg ligesom den ærede foregaaende Taler (Jensen Christensen) lidt usikker. §§ 2 og 3, hvorefter danske Retsregler om de formueretlige Virkninger af Ægteskabet finder Anvendelse, men kun for fremtidig indgaaede Ægteskaber, altsaa kun fra det Tidspunkt, § 2 angiver — der er tillige Regler om Hensiddens i uskiftet Bo og Hustruens Raadighed over Selverhverv efter Loven af 7. April 1899 —, har jeg i det hele intet at indvende imod, men jeg vil gerne ligesom den ærede foregaaende Taler have drøftet i Udvalget, om man skal have saa mange forskellige Arter af Ægteskaber i Sønderjylland.

Regelen i § 4 om Bortfald af den tyske Institution: flere Formyndere kan jeg ogsaa tiltræde. Endelig er der § 5, som drejer sig om Lovbestemmelser angaaende Underpant ved Bortforpagtning af Landejendomme og Mejerier samt ved anden Leje af Jord.

Lejetagerens til Bedriftens Udøvelse hørende Ejendele samt i Produkterne af Bedriften for de Kræv, som Ejeren i Anledning af Brugsforholdet til enhver Tid har mod Lejetageren. Trods § 5 bliver Forholdet, saa vidt jeg kan forstaa, det, at sønderjydske og dansk Ret ikke bliver ens paa dette

Omraade, idet en saadan Underpanteret Norden for Kongeaaen hviler paa Aftale mellem Parterne, men Syd for Kongeaaen kommer til at hvile paa Lov, altsaa bliver hvad man kalder lovbestemt Underpant. Da jeg paa den anden Side ikke kan underkende Rigtigheden af Lovforslagets Bemærkninger til § 5 eller kan anvise nogen anden og bedre Udvej, kan jeg foreløbig i hvert Fald ogsaa anbefale, at man tiltræder § 5. Derimod forstaaer jeg ikke rigtig, hvad der i Bemærkningerne sigtes til, naar det i disse hedder, at Lovforslaget tilsigter at indføre dansk Rets Regler i de sønderjydske Landsdele fra den 1. Januar 1922, al den Stund Forholdet synes mig at være det, at Lovforslaget i § 6 selv siger, at det træder i Kraft den 1. Juli 1922, og jeg ikke i de foregaaende Paragraffer kan finde nogen Bestemmelse, der har tilbagevirkende Kraft fra 1. Januar. Men Resultatet bliver altsaa, at vi fra vor Side kan anbefale Forslaget til hurtigt og velvillig Behandling.

Godskesen: Ligesom de ærede foregaaende Talere kan jeg kun glæde mig over, at den højtærede Minister udfolder kraftige Bestræbelser for saa hurtigt og fuldstændigt som muligt at bringe vor almindelige danske Ret til Anvendelse i de sønderjydske Landsdele, og jeg kan altsaa ganske tiltræde den Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag. Men jeg maa sige, at jeg med Hensyn til Enkeltheder staar væsentlig paa samme Maade som den ærede foregaaende Taler: jeg kender for lidt til de særlige sønderjydske Forhold til at kunne udtale mig med fuld Sikkerhed. Jeg maa derfor bede mine Udtalelser forstaaet med det Forbehold, som ligger i mit ufuldkomne Kendskab til de bestaaende faktiske Forhold, men saa vidt jeg kan overse Forholdene, vil jeg tro, at Lovforslaget i det hele har truffet det rette.

Hovedtanken har jeg allerede udtalt mig om; den er efter min Mening utvivlsomt rigtig. Det, der kan være Spørgsmaal om at drøfte, er altsaa kun de Begrænsninger, som gøres i Lovforslaget med Hensyn til dansk Rets Anvendelse i de sønderjydske Landsdele. I saa Henseende tror jeg nu ikke, der kan være Tvivl om, at saa længe man ikke har gennemført vort Tinglæsningsinstitut i Sønderjylland, men fremdeles har det preussiske Grundbogsinstitut, maa man ogsaa i de Forhold, her er Tale om, sætte Indførelse i Grundbogen i Stedet for Tinglæsning. Fremdeles tror jeg, det er rigtigt, at Lovforslagets Regler om Formueforholdet mellem Ægtefæller ikke bliver anvendt paa